

Leto 1938

1. Letnik.

Novo mesto, 7. junija

št. 2

Majnik

Tomlad je lepa
nas spet obiskala,
resedi je majnik
seboj pripeljala.

Stičice z juza
so še ce vrnile,
ropet poslušamo
glase njih mile.

Lonce pripravno,
sije z reba
neter se z glavami
svetov igra.

Smarnica tamkaj
ob potu svete,
oko nedolžno
tam jo ure.

Stežno jo utrga;
Mariji v dar,
nese jo v cerkev
npi na oltar.

Mnogo otrok je
tako je storilo
in je Mariji
oltar okrasilo.

Pobožni ljudje pa
v cerkev hite,
tamkaj Kraljico
Maja časte.

Čerar Frančisek
u. b.

18
Ligan Jure

(Kadaščevanj)

napisal Cerar Frančišek

II. r.

Ločitnice so minevale. Trihajala je jesen in z njo idla. Joškova oče in mati sta večkrat premišljevala, kam li dala sina - idlo. Mislila sta, da je bolan in da doma ranj ni rok. Na-
radnj sta se odločila, da ga pošljeta k stricu v oddaljeno mesto. Jošek se je zelo razveselil te novice.

Ter nekaj dni ga je oče odpeljal v mesto k Joškoveemu stricu, svojemu bratu, in mu naročil naj mu piše, kako se bo Jošek obnašal. kmalu je prejel od brata iz mesta pismo, ki mu je sporočil, da je Jošek rad, pa tudi priden in vesel, kakor je pričakovati od takega mladega de-
ka.

V mestu pri stricu je ostal Jošek do svojega štirinajstega leta, ko je dovršil oslm razredov os-
moone idle. V mestu je bil priljubljen in vsi so ga radi imeli. Stricu je bilo žal dečka, ki je odhajal domov.

ko je šel Jošek domov je na domači postaji razgleda cigana Jureta. Gledal je v tla, klobuk pa je imel poverjen na oči. ko je razgleda Joška, je stopil v stran, potem pa stopil na vlak, ki je peljal v Ljubljano.

Se tisti dan se je vedelo, da je bil neki trgovec v mestu okraden. Tat je odnesel precej de-
narja in blaga. Gled, ki so jo dobili, je peljala nekam v gora, kjer se je izgubila. Nikče ni vedel, kdo je bil namilec.

Nekaj dni pozneje je sedla Lipnikova družina pri konju. družina je štela štiri člane: oče Lipnik, mati in Jošek z malo sestrico. Razgovarjali so se in razgovor je narasel na tatvino, ki se je pripetila trgovcu pred nekaj dnevi. Ljudje so sumili

cigana Jurca, ki ga od tistega dne ni nihče več videl. Tudi Lipnik je to omenil pri koncu.

Prav tedaj je potrkal pismonoša in prinesel časopis. Če na drugi strani je pod naslovom o tatvini pisalo o nekem ciganu Jurcu P^x, ki je ukradel o suani trgovini o Ljubljani čez deset tisoč dinar = po in masko kolo. Policaj, ki ga je bil pri tem opravilu salotil, je tekel za njim in klical, naj se ustavi. Ker se ciganu ni ustavil, je policaj za njim streljal in ga radel o nožo. Cigan je padel v blato in si raztrgal rano, ki je zelo nevarna. Ker se je skrivno bal smrti, je prišel pred sodnikom, ki ga je radševal, da je pred nekaj dnevi ukradel o domačem kraju nekoga trgovca.

Lipnik je vse to prebral pred čeno in sinom na glas, da sta ga obadva čudila. Ko je bral, da je ta ciganu ime Jure P^x in da je pred nekaj dnevi ukradel o domačem kraju nekoga trgovca, mu je bila sumnja potrjena.

Tudi Jošek je spomnil po tej novici o časopisu, da je omenjeni cigan - Jure, ki ga je vedno nadlegoval za denar. Pa tudi na kolodvoru ga je videl, ko je šel o Ljubljano. Spomnil se je na svoji nekdanje tatvine. Če večkrat prej je nameraval itarjem vse razodeti, ker ga je težila vest, pa vedno, kadar je prišel trenutek da bi povedal, se je premislil. Tedaj pa se je oprijel in ni ga bilo sram itarjem povedati vse, kar se je zgodilo od takrat, ko je na šolskem igrišču dal svojemu součencu dinar, pa do takrat, ko je šel o mesto k stricu. "Velika sreča rane in za vas, da ste me poslali o mesto," je dejal naradnje. "Kaj bi bilo o manj, če bi se ne odtrnil od cigana?"

Oče in mati sta ga poslušala in mu vse odpuščala. Jošek pa je ostal priden in itarja sta imela veljavo njim.

Jošek se je še bal, kaj lo, ko pride cigan iz rapora. Pa te bojarni ga je kmalu rešila novica o časopisu, da je cigan radi raztrpanja na noži umrl.

Konec.

Po gobe.

Strojnar Jože
II. ...

To vam bilo je veselo
 lansko leto na spomlad.
 Tome z neba nas je gredo,
 kdo bi mislil na pomlad.

Velik koi smo (mo) si izbrali
 in odšli po rosi trati,
 gobe brat smo odhajali,
 zgodaj morali smo vrtati.

V gozdu so bili še mnogi
 gobarji se pridni zbrali,
 da bi tu nabrali v slovi
 jurčkov malih tve rjavali.

Pa prišel je tam po poti
 grajski logar. Gramska strela!
 On tam v gozdu nas saloti.
 Tena stara ga je kleta:

"Kaj te tod kaj slodej nori?!
 Če mar tu kaka škoda dela?!
 Ula težko sem po tej rosi.
 Nabrali gobe li tu ne imela?"

"Marš iz gozda, rancapanci!
 Gobe iz vreč mi istresite!
 Se držite kot poslanci.
 V svojem gobe si berite!"

Potek se slabo je končal.
 Hoteli jurčkov smo nabrali
 pa nas logar je izgnal.
 Skopost s požrešnostjo se brati.

Dva kmeta.

Henigman Viktor.
II. r.

V neki vasi sta živala dva kmeta. Eden je bil bogat, drugi pa revn. Bogati je imel tri pare konj, šest parov volov, mnogo krav, ovce in veliko posestva. Revni kmet pa je imel kravico, ovce in malo sveta okoli hiše.

Nekoč je ovca revnega kmeta ušla na bogatinovo njivo. Ta mu je rekel, naj mu takoj plača odškodnino, ali pa mu vrame ovco. Ubožni kmet ga je praviel, naj se ga usmili in mu vrne ovco, da mu bo še plačal. Toda neusmiljeni kmet je ovco obdržal. Ubožni kmet je mislil na maščevanje.

Kmalu ra tem je pastir bogatega kmeta prišel živino na pašo. Ubožni kmet ga je videl in šel ra njim. Ko je pastir prišel živino na travnik, je legel v unco in raspal. Tedaj je revni kmet pograbil svojo ovco in jo odšel domov. Ker je pastir spal, je šla vsa živina na njivo ubožnega kmeta. Ta jo je odšel v svoj hlev in jo raspal. Ko se je pastir zbudil in opazil, da ni živine, se je zbal gospodarja in pobegnil.

Ko je to videl bogati kmet, je šel k sodu ter mu dal nekaj denarja in mu (dal) obljubil, da bo ta odšel skupaj živala, če mu da živino nazaj. Ubožni kmet je bil s tem zadovoljen in mu vrnil živino in od tistega dne sta ostali prijatelja. Taki sta živala dožno in kmalu obadva obogatela.

Moja prva koren.

Drobnik Stanko
II. r.

Zatum mojega četrtega rojstnega dne se je predi (Zatu) ujemal r veliko nočjo. Za pravnike so mati pripravili več kosov. r veliko par =

ljivostjo sem jih gledal, kako so kokosim cekali glave.

Bil je lep pomladanski dan. Sedel sem sam na dvorišču. Po peshu so brskale kokoši. Kar se domislim dobre velikonočne pičenke. Brvi pograbim najbližjega piščanca, ga tisknem pod parduko in vranem ekirico. Piščančka polovim na tualo, kot sem videl mamo, in desno roko vrdim quem ekirico in ga uskam po trdelku. K nekakim veseljem sem gledal obe polovici uboge moje intne straške naslednosti. Kar priropota na dvorišče vor, ki se je pripeljal s polja. V ponosnim korakom se obrnem k očetu in mi rešim, karaj na obe polovici piščanca: „jutri bomo ropet jedli juho in pičenko.“ On pa ne reče ne besne meo. V temnim pogledom stopi v vora, pogleda piščanca, nato pa prime leskavko in šork, šork po radnji plati, da se je kar kadilo. Nato pa je dedilo se klečanj.

To mi bo ostalo vedno v živem spominu o varilo, da vraga tudi ne imeno vedno pomemati.

Človek in narava.

navor Željko
V. r.

Tisočletja že biva človek na tej zemlji v neprestanem boju z naravo, ki si jo skuša na vsak način podvreči in uporabiti vse njene sile in pravine v svojo korist ter si tako pridoliti nad njo svo oblast. Deloma se mu je to že posrečilo, deloma pa še ne.

U prazgodovinski dobi je bil človek suženj narave. Uživale je to, kar mu je milostno nudila, prebival je v skalnih votlinah, da je bil vrag deloma varen

pred vremenskinimi nevarnostmi in
divjinami zvermi. Toda človek je narum-
no bitje, zato ni ostal dolgo na primi-
tivni stopnji kulture, ampak se je začel
polaagoma dvigati v civilizaciji. Spornal
je, da je v naravi mnogo stvari, ki bi
jih mogel izrabiti in si tako narediti ki-
sljupje najudobnejše. Nareč je ogenj, ki je
osnova vsemu razvoju in dandanašnji
moderni tehniki. Prvotno človekovo ob-
razje je bilo majhno. Pornal je psč
pokrajino, v kateri je živel, a ostali svet
mu je bil neznani. Kelja po ničem no-
vem pa ga je gnala vedno dalje in dalje.
Ustavila ga ni brezmejna gladina morja,
ne višina gora. Tako je odkrival nove de-
žele in prihajal do novih upornanj in
rezultat. vsaka tega je današnja reda,
rnanost in tehnika.

Vendar si pa človek še ni nara-
ve popolnoma uklonil. Mnogo je še
človeku skrivnostnega, nedoregljivega, v
čem narava človeka še vedno presega.
Gredi cvetočega življenja, sredi nad in
načrtov na bodočnost radene človeka
često neneča, ki ga stre in uniči. Spornla-
di, ko vse cvete, poleti, ko vse rori, privr-
ši toča in v eni uri je uničen trud sele-
ga leta. Kolikokrat se vihar na morju
igra s človekom, kolikokrat ga tudi uniči.
Potresni curek, ki strese zemljo, uniči vča-
nih cela mesta in ljudi najde mrt pod
ruševinami. Veliki nalivi in neurja pov-
ročajo poplave, ki so za človeka čisto ka-
tastrofalne. Kdaj bo človek premagal tudi

te naravne sile, je pa sprašanje časa, in verjetno je, da človek teh sil nikoli ne bo ukrotil.

Vendar pa biva človek kljub vseini mu boju z naravo v priirini svari z njo. Ona mu daje vse, kar za življenjsko potrebu je; res je pa tudi, da narava človeka potrebuje in ji daje pravo lice. Ker sta tako naravana drug na drugega, se ne bo mogel človek nikoli popolnoma odtujiti od narave, ampak bo z njo vedno vsajeno sodeloval.

Korac.

Brar Francišek
III. 2.

Škerjanček se je dvignil v mrak
in pesem je rajet vesel,
povabil kmetu je na delo,
ker se dan, izginja mrak.

In še radši se korak.
Prihaja korac z ruto belo,
v njej ravito ima jelo,
ker bo po delu kruh sladak.

Poglejte, to vam je junak!
Vse, kar je do sedaj svetelo,
pod koro vse popada venak.

Ko je pokoril njivo celo,
domov nameril je korak,
ko sonce je na nebu gredo.

Pravična delitev.

Prijatelj: Stane.

V. r.

Lepšega poletnega dne so se srečali na glavni cesti trije portopasči; eden je bil copatar, drugi je imel ikornje kovati, tretji pa je rekel, da gre v Ljubljano meglo v butarice vesat. Tu so se menili in naradnje domenili, da imajo pravica prav isto pot in so se mahnili vsi trije skupno po široki cesti proti beli Ljubljani. Gredo, gredo, ridane in vilene volje so in lepe pesmi vsigajo.

Kaenkrat pa jih zbode v oči nekaj svetlega na cesti lesčega. Copatar Miha in ikornjar Janek se saineta prerokati, kaj da bi bilo tisto. Miha je trdil, da je srebrna kepa, Janek pa je dejal, da je greda iz srebra. Megličar Jaka pa ni pomišljal, ali je greda, ali je kepa, ampak ne bodi len je skočil naprej in tisto svetlo stvar staknil v šep.

Tacar pa sta se onadva že redinila in Miha je ravnal: „Ne boš Jaka, ti kradišiva vrata sam čikal kepe!“ Jaka se je naklinjal, da je on nima, onadva pa, da jo ima, saj vendar dirita kako se mu in šepa sveti. In naradnje se je moral Jaka vdati in priznati, da ima res on kepo.

Ledaj pa je bila velika velika ugananka, kako greda razdeliti. Parkorsati, ali pa za denar prodati jo se jim

je redelo ikoda. Pa poročajo mi trije okoli
tiste votle stvari in najeto namizlja-
jo. In kmalu ti je pogodi megljar ju-
ka, svita buca. „Tinega naj bo kupa, ma-
ri,“ kateremu se ti sanjalo, da je napli-
denarje imel.“

No, tovariša sta bila radovoljna.
Ter pa je bilo poletje in se je raielo že
mrziti, so polegli kar brez večerje po
travniku poleg ceste, deli qudo v sredo
in porpali.

Ko jih je jutranji sonca drugega dne
prebudilo, so si takoj raieli priporodova-
ti vrak svoje sanje.

„Meni se je sanjalo,“ se spomni, „da
sem prišel do velike votle gore, ki je se-
gela v vrham do oblakov. Tu ti stopi
pred me sam kosmati in pekla in pra-
vi, da gora mi votla, ampak je polna
samih klatnikov, katere podari meni.“

Tedaj se oglasi žone: „Kaj li tiisto,
jar sem bil ponosi vsekakor bolj bogat,
kakor ti. Hodil sem namreč po afriški
puščavi, pa naenkrat mi je pred nosom
rmanka in pred mano razija samo su-
ho morje. Segalo je v globavino do samega
pekla, tako da sem videl v peklu na dnu
samega Luciferja sedlecega, v daljavo pa
je morilo suho morje do same Amerike.
Jar sem se ustrelil, da mi je vra v blače
skovilo in ra las je manhalo, da mi niso
vii lasje raveli. Pa ti razmnora sam Luci-
fer in rmanje z brado in ves prostor se
je napolnil s samimi čistimi klatnimi re-

brniki, na vrhu pa je ležal list, na katerem je pisalo črno na belem, da so vsi srebrniki moji."

Pa pravi nato Jaka: "Res se vama je sanjalo o apih kapih bogastva, pa vendar so moji sanji boljše. Sanjalo se mi je namreč, da vidim oba umrla in vse svoje bogastvo meni razpustila."

Miha in Jone sta postala od jere najprej ročica, potem pa retena in oba dva sta martno pljunila. Trinasti sta morala, da kepa pripada Jaku. In jo je pa vesel s kepo in čepu re mahal po beli cesti, Miha in Jonek pa sta žalostna racala za njim.

Tadaj pa je drequil Jonek Miho in Miha Joneka pod rebra, pa sta si pomerknila in poklicala Jaka naraj. Bili pa so ravno tam, kjer se cesta sepi proti Ribnici in Miha je se ogledil: "Vsi kaj, Jaka, ti si prepameten na moju, čeprav nisi megljo v bitare verati. Torkuni raj sam rose srečo, midva sva se te re naveščala (seveda, ker sta se morala za srečno kepo po novom dristiti)." In naglo sta pobrala pete in jo odkurila po cesti naprej, da se je kar bliskalo.

Jaka pa se je na vse gilo nasmejal in se pljunil je za njima ter jima jerik pokazal, potem pa je rlate volje odrinil po ribniški cesti, kajti bil je stare ribniške korenine cin in po poklicu "süherobar", kakor vsi njegovi slavni predniki, in ne megljicar, kakor se je irdajal Jonek in Miha.

V šolo.

Priatelj arago.
II. 11.

Troji poletni dnevi minevajo in vsak dan bolj intimo jelem. Vsak šlovek se se- seli jeseni, posebno pa se mladina. Jesenski čas je čas, ko se mladina ljudem izpolnjuje - jeje vime selj. V tem času dorabi vsako vrstno ko težko pričakovano sedjo, da se ga je mogoče do mile volje napiti. Ta čas pa mineva mnogo veselja, pa tudi skrbi, šolarjem.

V začetku septembra se prične šola, nato se še teden prej pripravljajo šolarji na nastop v šolo. Ne toliko šolarji osnovnih šol, kakor gimnariji, ki imajo zelo mnogo posla in skrbi pred pričetkom šole, kajti treba bo iti v mesto v šolo - v gimnarijo.

Stari presterbe mlademu dijaku stanovanje pri kakih gospodinji ali pa v dijaškem zavodu.

Mladi fant pride v mesto, ki mu je popolnoma tuje in nikjer ne vidi ranj prijaznega obrara. Stanovanje pri gospodinji bi mu bilo še po volji, ali kaj, ko se v njem počuti tako samega, da bi ga bilo v belem dnevu skoraj strah. Gospodinja je sicer prijazna stara ženica, ki pa nima sočutja re mladim srcem, katero drhti po veselju, družbi in zabavi. Duša mladega dijaka se napaja vedno bolj in bolj re žalostjo.

V šoli se še ni spornal s svojimi součenci. V šoli in vsi šole gre sam. Med potjo se spominja velikih dogodkov, ki so u dosegali, ko je s svojimi tovariši hodil še v osnovno šolo. Če jih je pot vodila po cesti, po potji ali pa po gori, vedno so si znali delati kratek čas. Večar jih so mo- gče peli ali čvičgali, se lovili, plesali po dre- vju, ali so metali kamenje, kedo bo dlje vrget; vedno so u znali rabavati.

Tako premišljajo tava dijaki po ulicah v šoli in naraj. Charnikatera ideja orani nla- do rdeči lice na kakem skritem kraju.

Tako minerajo dnevi in tedni. Zjaka se počasi privadi tega življenja in polagoma posabi na dom in domačo narado. Gospo- dinje se nič več tako ne boji in je tudi več toliko ne uboga. Ko pride v šolo, si potolaraš želodec v bormir babilom, potem pa je propiha kljub gospodinji prepovedi ven, kjer se imite s svojim tovarišem, katerega je v račku talca ista žalost, kakor njega in tako sta si drug drugemu vse raupala in povedala. Ista sta, ka- kor sta bila navajena doma na deželi, naj- raj v gori, ali pa k kakemu potoku, da sta se tam lahko nemoteno rabavala.

Ko je prišel domov, vrak k svoji gospo- dinji, je bil okrogan in besede so trenutno ganile mlado srce. Sklenil je, da u bo podli- šal in v prihodnje ubogal gospodinjjo. Toda ta sklep je bil slab. Ko se je drugi dan sre- čal s tovarišem, je takoj porabil, kaj je prej- šnji dan obljubil. Drug drugemu sta povedala, kako se je gospodinja kregala in ludovala, ona pa sta se ji smejala in se pri tem še ra- bavala.

Tako se je vsa sama mladi dijak popolnoma privadil gimnariji in življenju v mestu.

Prišla je nedelja in marega junaka sta diskalca mati in mlajši bratec. Njegova prihoda je bil zelo vesel. Priporočeval je materi, kako je v šoli in s ponosom povedal, da jih mi profesorji narinjajo „Vi.“ Povedal je tudi, da ima dobrega prijatelja, ki je tudi is desile in s katerim se pogovarja in zabava v prostem času. Toda, ko je mati začela pripovedovati novice od doma in o svojih tovariših, je dijaku postajalo vedno težje pri srcu.

Prišel je čas, ko je mati rekla: „Tako, moj sinko, sedaj pa grem rojet domov. Gle priden lodi, da boš dobro ronal v šoli. Bom se atn povedala, da si bil dosti priden in tudi tvojim nekdanjim sošolcem, ki me vedno vprašujejo po tebi, bom povedala, kako je tu v mestu v šoli.“

Brez besede je dal noko materi in bratcu, ko pa sta odšla, se je vsedel v svoji odici na stol in rajhal.....

Ob Krki.

Prar. Francisek
III. R.

Pred tabo stojim in vate strmim,
o Krka, ti, modrorelena,
oko me doseže mi tvojih globin
in ti si tako počasna in lena.

Valovi se trojico vetrov igrajo,
kot biseri o sončnik se parkih blise,

in ribi v teli in raji maljajo
po teli pa lahki idniti dral.

Ob vzpetju pomladi pod tvojih bregovih
trabantih, rosniki, vijoli, cveto,
a kakor v rrcalu na tvojih valovih
neba modrino oči mi vno.

Uho pa mi re in daljave račuje
besno bučanje tvojih jrov,
razumijel te člonek je in ne miruje,
um rase porabit te hote njezov.

O, lepa si, Krka, kot nebo si jarna,
kako si podobna Slovanski derili.
Ker lepa je ona, bogata in brasnna,
sovragi rati bi jo radi imeli.

Tr. Štajerske v Golenjsko metropolo.

Bomlek Anton
D. r.

Počitnice so ile h. kanca in mene je skr-
belo, kako se bom opisal v četrti razred gi =
mnazije. Denarja pa vlak se nisem imel
pa tudi za opis se nisem imel zadosti za
kolikorine. Povrh pa se nisem imel preskr-
bljenega stanovanja in drugega izhoda iz
te ragate nisem imel, ko da sem se od-
pravil pes v novo mesto.

Kastropilo je stalnejše vreme. Po lepi
sončni nedelji je napočilo lepo sončno jutro.
Za prejšnji dan sem si pripravil nahrbtnik,
sandale in potni plani. Mama mi je dala
tudi nekaj za na pot. Precej zgodaj sem
vstal to jutro, kajti moj cilj je bil še daleč;

ta dan sem moral prehoditi pot do Poljane.

Bo toplem rajtaku sem se poslovil od domačih, ki so mi mišdeli usmeno pot. Premit sem po glavni cesti, ki pelje iz Trzinu skozi moje rajtako vas Gorišnici proti Štaju in naprej proti Krasu.

Velikim so bili že pokosom in so se hudičili vasi. Dolgo časa sem se hodil po tistem mišdelu. Ko sem pa razpartil prvo bukovo kasto in sem prišel spet na odprto polje, sem razgledal v vsej jutranji lepoti vzhajajočega sonca mesto Ptuj s svojim ponosnim gradom in mestnim stolpom, ki je popotnik lahko že od daleč vidi. Na tlati jutranji rarki so se odbijali na čipah mestnega gradu. Velika sten popled na to prelepo mesto Ptuj, ki je znano že iz rimskih časov.

Nekaj časa sem se hodil med mestnimi vasi. Tukaj sem se včasih videl ljudi, ki so hiteli v mesto v službo ali v tovarno. Tudi mlekarice sem videl, ki so s polnimi kargami hitele na trg. Vse je postajalo vedno živahnije, ko sem se bližal mestnim ulicam. Gonca je že manjše svetilo in njegovi rarki so se irgubljali v bistrih valovih Drave, ki teče skozi mesto Ptuj. Kani so sem stopil na mestne ulice, po katerih je vvelo mestno jutranje življenje. Ljudje so hiteli z neko naglico, vakemu se je tako mudilo. Tudi mariborski avtobus je že pripeljal potnike v Ptuj.

Medtem sem prišel že na mestni trg, kjer je tržnica. Videl sem najprej živahnije ljudi, ki so prihitali, da se založijo z vrak-

danjimi šivili. Tam sem tudi opazil naša
kmetiška dekleta in matere, ki so trgovale s
čebulo.

Nisem se smel dolgo muditi na trgu,
marat sem še driskati svojega prijatelja, ki
stanja na drugem koncu mesta. Poiskal
sem stano vanj, toda tovariša Kalibog ni
bilo tabrat doma. Obrnil sem se proti drao-
škemu nabrežju, kjer je izpeljana lepa
pomenadna pot. Sedel sem na eno izmed
klapi, ki stojijo ob poti. Na travi es mi
je nudil lep pivor. Tjajki pijavirji so
restavljali pijavirski most. Ko sem se na-
gledal, sem se spomnil svojga lačnega re-
šaca. Hitro sem ga potlačil s jabolki,
kruhcom in maslom. Potem sem vzel notes
in si sabeležil prepotovano pot od Gorišnice
do Ptujja, ki je dvanašt kilometra.

Odrinil sem dalje preko mostu po ce-
sti na Ptujsko goro. Na kačipotu sem videl,
da imam do Ptujške gore dvanašt kilome-
trov. Porpešil sem korake ter sem hitro
prehodil vas Trgarnjo Slajdino in prekora-
čil šelšuniško progo. Potem sem nekaj ča-
sa hodil ob gorcu. Hladna senca je vela in
haste in me valila, da se počijem od na-
porne hoje. Toda meni se je mudilo na
Ptujško goro. Tam sem driskal rnanca in
bivšega sardca q. Stankota Travna. Pi-dvo-
urni hoji sem prišel na goro okoli poldnev.
Troče sonce je pripekalo, jaz pa sem se pri-
jetno rleknil pod kostanjevo senco. Ko sem
se malo ohladil, sem šel k Travnarim, ki so
me vlijudno sprejeli. Povabili so me na kač-
lo, jaz sem se radi volje odval povabilu. Pi-
kosilu so r q. Stah Stankotom, prijetno dru-

jale spomine na novonasteli dijaški kurirski.
 Po konilu smo pod lipo igrali priljubljeno
 igro tarok. Toda kmalu sem moral misliti
 na odhod. Stanko mi je še dal en na pot
 lep navitek sladkarja za čaj. Tudi razgled =
 nico sem piral domov.

V Ptujске gore sem krenil dalje proti
 Majšpergu, kjer sem tudi obiskal kolega
 in sošolca. Do Majšperga sem hodil skoraj
 ves čas po cesti, ki se je vila med animati =
 mi gorolovi in se končno spuščala v serpen =
 tinski navzdol. Majšperg je oddaljen od Ptuj =
 ske gore dva kilometra. V Majšpergu se napi =
 ena cesta tudi na Rogatec. Pri svojem pri =
 jatelju in sošolcu sem si prijetno potolačil
 želodec z dobrimi jedmi. Tudi pomenila
 sta se o raznih rečeh, ki so naju zanimale.
 Nisem se smel dolgo muditi, kajti imel sem
 še pred seboj pot do Makol, kjer sem lahko
 prenočil pri svojem prijatelju.

Popoldanska vročina je sponchala in son =
 ce se je še precej nagnilo na zapadno stran.
 Cesta od Majšperga do Makol je peljala nekaj
 časa po ravnini, potem se je nekoliko drig =
 nila in se vila naprej med bregovi, ki so po =
 kriti s poljem ter se končno ropet spuščala
 navzdol proti Makolam. Na tej poti sem
 malokogar srečal, pač pa me je pri neki go =
 stilni ustavil orošnik ter zahteval od mene
 legitimacijo. Najbrže je mislil, da sem su =
 mljiv, ker sem imel aktovko, kot kakšen agent.
 Hitro pa se je prepričal, da se je ravenkrat
 zmotil, ko si je ogledal slike v dijaški knji =
 žici. Karadnje se je še opravičeval, da je to
 njegova dolžnost. Krenil sem dalje po stranski

in bližnji poti proti Makolam. Zelo sem hodil, da sem prišel v bližnje vasi. Sonce je še medlo obsevalo bližnje hribe in radnji sončni čarki so se irqubljali v valovih travinje. Pot je vodila nekaj časa poleg travinje, ki je pritek drave. Blizal sem se Makolam, ki so pravej velike vas. Ura na cerkvenem roorniku je bila čest. Ko sem videl, koliko je ura, sem vračunal, da sem rabil za Majšperga do Makol dabi dve uri in sem prehodil enajst kilometrov.

Končno sem došel do Makol ter sem kmalu naravnost po vasi napredoval, kjer sem kmalu zagledal svojega prijatelja, ki je bil pri studencu. Veselo me je sprejel in mi takoj ponudil prenočišče.

Tri njem sem se drilno ravnoval in sploh no prespal noč ter drugi dan na vesgodaj po rajtoku odrinil dalje proti Poljčanam, ki so od južne strani ravaravane v Bočnem, kateri se ponosno dviga proti nebu.

Poljčanska cesta se je vila nekaj časa po ravnem polju med bližnjimi gardovi. Imel sem priliko rajtraj oparovati sončni vzhod. To je nekaj krasnega, ko se jutranja rosa blišči v sončnih čarkih. Tudi v travinji so se čarki kar nenadoma irqubljali. Pornež sem se spuščal po cesti vedno napredol. Pohitel me je neki voornik, se katerim sem se v pol uri pripeljal v Poljčane, ki so deset kilometrov oddaljene od Makol. Pred Poljčanami sem videl tik pod Bočnem študentiški ranski samostan s cerkvijo.

Poljčane so pravej živahen trg, ki se počasi industrije. Gori Poljčane teče tudi dra-

virija, ki je precej nizka na kopyanju. Nisem se dolgo mudil tukaj. Preden pa sem odšel, sem obiskal g. kaplana, kjer sem se krespal na nadaljnjo pot. Stisnil mi je tudi kovača za na pot.

Na Poljane sem krenil dalje po cesti proti Gmarju pri jlačah. Teta in Poljane pleso tik ob vasi in Boca po ostri dolini. Na drugi strani ni ceste, a druga stransko skalovje. Na mi krajih sem opazoval, kako lomijo kamen, ki ga nabi: jo na cesto. Tukaj sem videl še avtomobilov, toda nekdo me ni hotel solariti. Moral sem prečiti po ostri pini cesti. Bližnji potok me je vabil, da bi si nekoliko pomiril noge, ki so mi bile precej potne. Gladna slava je prihajala in bližnja jedruga natiš: ju. Kerato sem se tukaj nekoliko odpočil, da sem lažje nadaljeval pot proti Gmarju, kjer sem nameraval obiskati gospoda kaplana, ki je blizu nas doma.

Če se dvignilo re precej višje, ko sem korakal proti Gmarju, ki je dvanašt kilometrov oddaljeno od Poljan. To je bila kra: ena pot, ki sem jo prehodil - dvakrat. V trgu sem obiskal gospoda kaplana, v kapla: riji, ki je pa ducajno bil doma. Prine: sel sem mu pozdrave od domačih, ki jih je bil reš vesel. Opoldne sem se pri njem najedel in odpočil, potem pa odšel dalje proti G. jurju ob juvni šelernici. Ves čas sem hodil ob gredavah in mimo širokih polj. Za dobro uro sem prišel do Grolnega. Tu: kaj se nisem dolgo mudil ampak sem krenil dalje proti G. jurju. Sonce je sijalo vedno lažje in popoldne se je razibal (p. 37)

proti severu. Zdaj sem hodil ves čas po
ravni cesti. Proti severu sem dospel v Go.
Jurij, kjer sem pri svojem prijatelju pre-
nočil. Ko sem se prijavil na eno sem imel
pred očmi oro pot, ki sem jo prehodil ta
dan. Bila je dolga okrog trideset pet kilo-
metrov.

Tretji dan sem nadaljeval pot dalje na
Plamino. Toda se je drigla noč, zato sem
ves čas naporno hodil, zato sem med potjo več-
krat počival. Na Plamini sem obedoval v ku-
pni. Pot od Plamine proti Leonici se je ob-
kda vedno navzdol, nekaj časa med potjo, po-
njej pa po vrsti vzhajajo. Kmalu pa je bilo
tudi vzhajanje konec in napet sem prišel na
odprti svet. Pred seboj sem razgledal prelepo
Leonico. Pospešil sem korake, kajti moj re-
dec je bil potreben podpore. Ko sem dospel v
Leonico, sem imel naravnost k bolni na staro-
varje. Pri njem sem bil dobro postrežen in
tudi prenočil sem pri njem. Zelo je bil
vesel, da sem ga obiskal in tudi nekaj kova-
čev je padlo v moj reš. Rekel mi je, da se
moram pri njem oglasiti tudi, ko bom imel
noroj. Jaz sem mu radi volje ugodil.

Zdaj sem vstal drugo jutro, kajti pred-
menoj je bila še pot od Leonice do novega
mesta. Večraj sem prehodil okrog trideset
kilometrov, kar je bilo za me precej. Iz Leonice
se sem jo mahnil proti Mokronovu. Ves čas
sem hodil po Mirenski dolini. Ob poti sem
imel priliko opazovati, kako so delali pro-
go, ki je speljana tik nad Mirno. Na dru-
gi strani Mirne pa pelje cesta, ki je po eni
strani odana v goram. Res kraren spre-

hoda po Mirenski dolini. Zjutraj je hlad je
veliko gorda in in rešila Mirenski se je drigu-
la megla. Zjutraj sem se je kopalo v
hladni vodi.

Do Mokronoga sem imel še dobro uro.
Popoldne sem karake, kajti dopoldne je dosti
leže hoditi, kakor pa v popoldanskem času.
Včeraj sem se vabljalo in včeraj. V
Mokronogu je imel nekakšni sadni vrt.
Včeraj sem dospel na gozdno cesto in ko
sem se pod drevo stani pivo, sem razgledal
prijetno kraj Mokronoga.

V Mokronogu v našem delu medel, pri
krajcih sem se odšel, da bi mi bil imel krajci.
Krajci so se mi in imel krajci in krajci ju-
balk, ki sem jih imel krajci in krajci jellani.
Krajci imel sem se nekajkrat proti krajci.
Čista me je vodila skori nekateri vasi. Opoldne
sem odšel pri nekakšnih ljudih. Na pot
so mi dali kruha, sira in jabolk. Lepo sem
se jim zahvalil za tako veliko prijaznost.

Popoldne sem se odšel proti St. Petru.
Do St. Petra nisem našel dosti časa. Tukej
sem spet malo poival. Sedaj sem imel pred
seboj pot do novega mesta. Ta pot se mi
je zdela zelo dolga in mi je hotelo biti bo-
lec. Človek je se irgubljalo svoje moči, ko sem
razgledal pred seboj kapiteljski stonik v tako
zarobnih pramenih. Tadanji sončni žarki so
obsevali in slutili kovo mesto. Res krosem
pogled.

Ko sem se približal mestu, se je dan že
skaraj razvil. Modrozelena Trka se je bližala
v zahajajočem soncu. Zbral sem radnje moči, da
sem dospel do Franciškanškega samostana,

Kamor sem bil namenjen. Z veseljem me
je pozdravil g. kuhar in svet Gregor mi je
prinesel polno mizo. Tudi, da sem u
na silo prišel. G. kuhar pa mi je
kemalu pripravil večerje. Frater knižar me
je po večerji poprosil v sobo, kjer sem pre-
nočil. Ko sem se ločil, in nisem mogel ta-
kaj razprati. Znova sem imel pred očmi vo-
šči ianevo pot, dolgo sto seddeset kilometrov,
ki sem jo večini pohodil in prepeval. V teh
minutah sem se kajno raspal in se prebudi
drug jutro izle ob pol desetih.

V raztraku sem bil pri g. patru šilvi-
nar. Toplo sprejet in z g. patron gardja-
nom sta me iz usmiljenja brezplačno spe-
jelo v konvikto. Zar sem se jima prav lepo
in vica schvalil in čutil, da imata z ma-
no usmiljenj in potrpljenj.

Ob desetih sem šel v gimnazijo in se
tam vpisal. Drugi dan pa sem se spet pri-
napotil naraj proti domu, proti Lepi Sta-
jerski.

* * *

Listnica uredništva: Vradnji številki
sem obljubil, če bo dovolj pripraven, da bo "tarja"
išla še v dveh številkah. Kakor vidite je bilo pri-
spenke in precej, toda prišli so preporno, zato so
prišli oni v eno številko, ki pa je napredovala
za dve polji.

Vrem konviktarjem, posebno pa to sotrudni-
kom "tarj" redim lepe in vesele povitnice in do-
ber uspeh v šoli. Drugo leto, upam, da se bomo
še se oni, prejšneteri spet tukaj videli in nadalje-
vali svojeto delo, saj je to tudi lepa zabava, ki
pa bo marsikom v njegovo lastno korist.

Vodnik

Kazalo.

Rimi

	Stran
Čer. Fantišek: Četno pot, o taji mlada	1
Na ledu	7
Majnik	17
Venc	27
Ob Viki	30
Prijatelj Stane: V mraku	13
Strajnar Jore: Po ylu	22

Novi spisi

Čer. Fantišek: Čigan Jane	2, 18
Bombek Anton: Gleda in narave	11
Dvokrat o tajpela	14
D. Stajak o zdeljko-metopelo	31
Šrobnič Stanek: Moja prva koren	21
Črščelj Miha: Kokoni in lisa	6
Henigman Viktor: Dva kmeta	27
Jerin Franc: Toca in cigari	17
Maver Feliko: Gleda padlih	13
Človek in narave	22
Prijatelj Zrago: Prelep v naravnem	5
V solu	26
Prijatelj Stane: To so rimski rimski čari	6
" " " " " " " " " " "	25
Strajnar Jore: Spomini a) strajnarove črni	8
b) Dnevi popoldan	9
Čvan Ivan: Na šelčinski postaji	12

- » Goodi ni sto dinarjeo! «
 » Jh nimom. «
 » Kaaj? kaj si rečij vel, da imaš denar, kot
 peska! «
 » ... li imam kaj peska? «

Uganda.

Da si bio - no - je - za - ce - ... - z - no -
 - vi - bi - no - ce - no - bo - si - ka.

Le zloge prav razvidi, dobis uavrdni prigovor.

Urednikov misli. Torej vendar, si brate mi-
 slili, to tako dobili, Lajo's roke. Res je. Dolgo meo je ča-
 lani in zato meo je udaj tem bolj veli. Ž nečim veljim
 jo pehnao in lepša on vem tdi. On ne tuda, tem
 lepše je plačilo. Mavikato meo meo žrtvovali za, Lajo,
 pa nobene nam ni žal, nobena ni zgeblje va.

Veliko pohvalo raduši tisto, ki je žrtvoval čas za pisa-
 nje. Tudi uavrdna stvar in vsi ^{bratje} pakte, ki olepijavajo, Lajo,
 so njegovo delo. Olegati pa moramo pisateljeva imena, ki
 tudi, Lajo! ni priznavašal ni na več mestih v tiskal voje
 pste omes. Tudi s hito se pouča ta številka, pa je žal ni
 uavrdil nobeden lonvitta, ampak sem jo dobil od tova-
 rna A. Jurčič-a

Kakor je razpoznati iz uoda, sem računal, da to iz-
 šla, Lajo naj med Božičem. Toda račune so se takrat tako
 izpremenile, da je bila dotončana šle udaj v mance.

Če to L. številka izšla, ne vem. Jaž nimom časa in me
 kom uavrdjal z, Lajo. Zato poživljen, naj se potudi za
 upo tako duogi, čprav tretje šole; naj je bil tudi laui tretje-
 šolec meduik. Škoda, da bi Lajo zaspolo. Kaj ni
 treba, da bi bila obsežna, da nia naj Istriani, Polje u-
 kaj kot nič. * Vrotopisu: in vse okrajki, ki olepijavajo...

Uredil: Lora Francič

Pisal: Fleh Vinko

